

V sobotu 16. prosince jsem dopoledne spal a po obědě opět vyrazil do Francouzské čtvrti. Nejdříve jsem navštívil tržnici, která je na stejném místě již od roku 1720. Tam jsem ochutnal vyhlášenou a v průvodci doporučenou místní specialitu, palačinku s cukrem, rozhodně stála za to. Pak jsem se procházel ulicemi, prohlížel si obrazy, navštěvoval krámky se suvenýry pro turisty, ale hlavně jsem poslouchal hudbu. Klubů s různými hudebními styly je v New Orleans obrovské množství.

S přicházejícím večerem jsem se vyhýbal bočním ulicím, postávali v nich mladíci, kterým bych nevěřil ani pozdrav. Vysoká kriminalita v New Orleans je černou skvrnou na barevné paletě města. Jako poslední jsem ten večer navštívil taneční klub. Hráli tam snad všechny největší „pecky“ za posledních třicet let. Všichni tančili, všichni zpívali (minimálně refrény), protože anglicky uměli kupodivu lépe než já. Skvělá atmosféra a tolik krásných, nádherných holek z celého světa. Poté, co mi barmanka prodala místo jednoho požadovaného piva rovnou tři, jsem se roztančil jako John Travolta. Byla sobotní noc, horečka mohla začít.

[...]

Když jsem se vracel po půlnoci domů, potkal jsem skupinku turistů s průvodcem, hledali strašidla. Tyto výpravy patří k New Orleans stejně jako hudba a voodoo. To přinesli do města francouzští otroci z Karibiku. Smícháním různých kmenových náboženství s katolicismem vznikl kult založený na uctívání duchů. Já se nerad bojím, raději tančím.